

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobkyně: **M. D.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2016, č. j. 4435/DS/2016,
JID: 145572/2016/KUUK/Ven,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 17. 10. 2016, č. j. 4435/DS/2016, JID: 145572/2016/KUUK/Ven, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 7. 2016, č. j. 0047850/16/DOPPŘ/JRe, sp. zn. 0032634/16/DOP/JRe/617, jímž byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 14. 4. 2016 ve 13:48 hodin, na pozemní komunikaci č. I/15 ve směru k obci Úštěk, v blízkosti autobusové zastávky v obci Trnovany, řídila motorové vozidlo tov. zn. VW Passat, reg. zn. „X“, přičemž překročila nejvyšší povolenou rychlost v obci, když jí silničním rychloměrem byla naměřena rychlost 66 km/hod., po zohlednění odchylky $\pm 3\%$ dosahovala rychlost 63 km/hod. Za uvedený přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 700 Kč a dále pak jí byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že samotné měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze, když nebyl dodržen předepsaný úhel měření. Tato skutečnost byla namítána v průběhu správního řízení, nicméně správní orgány se argumentací žalobkyně odmítly zabývat pro nedodání viditelných ilustračních obrázků, což však nemůže být kladeno žalobkyni k tíži. Závěry správních orgánů o správnosti provedeného měření žalobkyně považuje za nesprávné, poněvadž za pomoci základních geometrických znalostí lze hodnověrně prokázat nedodržení předepsaného úhlu měření. Nejen že měření probíhalo pod špatným měřícím úhlem, ale zároveň bylo prováděno v zatáčce, což návod k obsluze výslovně zakazuje. K prokázání svého tvrzení žalobkyně navrhovala zjištění zakřivení v místě měření. Tento důkazní návrh však nebyl proveden ani zdůvodněn. Přitom z pouhého pohledu na mapu je vidět patrné zakřivení komunikace. V neposlední řadě žalobkyně navrhovala k prokázání svých tvrzení provedení výsledku zasahujících policistů tak, aby byl zjištěn jejich postup před a pak i v průběhu samotného měření. Tento důkazní návrh správní orgány jako nadbytečný zavrhnuly, s čímž žalobkyně nesouhlasí, zvláště pak když nebyl proveden žádný z důkazů, který by vyvrátil její domněnky.
3. V další námitce žalobkyně zmínila absenci bodového postihu ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jelikož žalobkyně se domnívá, že jde o druh sankce, který by nepochybně měl být ve výroku rozhodnutí o přestupku uveden. Předmětný výrok dále pak neobsahuje vyjádření konkrétní formy zavinění. Závěrem žalobkyně ve věci navrhuje provést dokazování, ovšem aniž by svůj návrh blíže konkretizovala, a zmínila, že žalovaný pochybil, když v odůvodnění rozhodnutí se dostatečně nezabýval naplněním materiální stránky přestupku a nedostatečně zdůvodnil formu zavinění včetně nevyužití institutu zahlazení. S ohledem na výše uvedené proto žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že námitkou žalobce týkající se chybně provedeného měření se oba správní orgány řádně vypořádaly ve svých rozhodnutích za pomoci návodu k obsluze, který je součástí správního spisu a zdokumentování místa měření, které vyvrací domněnku žalobkyně o měření v zatáčce. S právě uvedeným pak nepochybně souvisí i tvrzení žalobkyně o špatně nastaveném úhlu měření, což opět vyvrací provedený návod k obsluze. Žalobkyní namítané opomenutí jí předložených obrázkových záznamů a opomenutí navrhovaných důkazů žalovaný považuje za neopodstatněné a ničím nepodložené, když sice jí navržený výsledek zasahujících policistů a přezkoušení použitého rychloměru neprovedl, ale svůj postup řádně zdůvodnil v odůvodnění rozhodnutí, ostatně tak jak to zákon umožňuje. Na fotodokumentaci pořízené z místa měření je nejprve záběr celého Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

měřeného osobního automobilu a následně pak detailní pohled na poznávací značku vozu. Z právě uvedeného je tedy nemožné zaměnit vozidla a stíhat ze spáchání přestupku jinou osobu.

5. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje bodové hodnocení, ale obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti, přičemž žalovaný jej v této podobě považuje za správné. Ve výroku rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že k odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti s tím, že formu zavinění blíže specifikoval v odůvodnění rozhodnutí. Obdobně tomu bylo i v případě naplnění materiální stránky přestupku. Žalovaný nikterak neobešel institut zahlázení, když přihlédl k řidičské minulosti žalobkyně, neboť zákon takovéto hodnocení nezakazuje. Žalovaný se domnívá, že se vypořádal se všemi námitkami žalobkyně a žádnou z nich neshledal důvodnou. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ústní jednání před soudem

6. Právní zástupce žalobkyně se ústního jednání před soudem, které se uskutečnilo dne 11. 7. 2018, nezúčastnil, a to bez jakékoliv omluvy, ačkoliv o jednání byl řádně a včas ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
7. Právní zástupce žalovaného pak při tomtéž ústním jednání před soudem nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 16. 5. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Územní odbor Litoměřice, Dopravní inspektorát, oznámen přestupek žalobkyně, jehož se měla dopustit dne 14. 4. 2016 ve 13:48 hodin, na silnici č. I/15, v obci Trnovany u autobusové zastávky ve směru obec Ústětk, kdy jako řidička osobního automobilu tovární značky VW Passat, reg. zn. „X“, překročila nejvyšší povolenou rychlost, kdy jí na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/hod. byla naměřena rychlost 66 km/hod. Po provedeném odečtu tolerance radaru tak jeho rychlost dosahovala 63 km/hod. Součástí úředního záznamu byla i příslušná fotodokumentace, oznámení o spáchání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestupku, ověřovací list a výpis z evidence řidičů, kde má žalobce evidováno již pět záznamů, přičemž dvakrát šlo o přestupky za překročení nejvyšší povolené rychlosti.

10. Dne 13. 6. 2016 bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo za přítomnosti zástupce žalobkyně. Během jednání bylo přečteno a hodnoceno oznámení o spáchaném přestupku, ověřovací list silničního radarového rychloměru, výpis z evidenční karty řidičky, prohlédnut záznam o přestupku, prohlédnut videozáznam na CD nosiči a v neposlední řadě byl čten seznam proškolených policistů pro obsluhu silničního rychloměru. Zástupce žalobkyně v písemném vyjádření uvedl, že dle jeho názoru bylo měření prováděno v rozporu s návodem k obsluze. V důsledku tohoto sdělení správní orgán I. stupně nechal do správního spisu zanést fotodokumentaci z místa měření a návod k obsluze zaznamenaný na CD nosiči. Dne 29. 6. 2016 bylo opětovně provedeno ústní jednání bez osobní přítomnosti žalobkyně a jejího zástupce, a to i přesto, že oba byli řádně předvoláni, o čemž svědčí doručka. Během druhého ústního jednání byly doplněny podklady k vydání rozhodnutí o návod k obsluze, pořízené fotografie z místa měření a mapu z aplikace mapy.cz.
11. S ohledem na skutečnosti zjištěné během správního jednání a posléze ústního jednání, správní orgán I. stupně dne 21. 7. 2016 vydal rozhodnutí č. j. 0047850/16/DOPPŘ/JRe, sp. zn. 0032634/16/DOP/JRe/617, jímž byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku, jak bylo vymezeno v úvodu tohoto rozsudku. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, po postoupení spisu odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.
12. V dané věci se účastníci řízení neshodli v otázce neprokázání naplnění materiální stránky, neuvedení formy zavinění ve výroku a následně v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nevyužití institutu zahlazení, nevypořádání se s odvolacími námitkami, neprovedení důkazů a chybně provedené měření. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
13. Pro vyhodnocení předmětné žaloby z pohledu první námítky žalobkyně má klíčový význam dikce ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, které říká, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod., a jed-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla nejvýše 80 km/hod.
14. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně svým chováním naplnila všechny znaky přestupku, který jí byl kladen za vinu, tj. nejen jeho formální stránku, ale rovněž i materiální stránku. Žalobkyně nerespektovala dopravní značení, čímž porušila pravidla silničního provozu, když při řízení motorového vozidla překročila nejvyšší povolenou rychlost o 13 km/hod. Svým jednáním tak nepochybně významným způsobem ohrozila bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně se nepochybně dopustila pro společnost škodlivého jednání, čímž byla dle názoru správního orgánu I. stupně naplněna materiální stránka přestupku. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila trestnost trestných činů a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně, přičemž jde o takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti být i v nepatrné míře. Lze tedy Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal, za situace, kdy se k jednání, jež naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, dostupný na www.nssoud.cz)

15. S ohledem na právé uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zdali určité jednání lze označit za přestupek a tudíž zda došlo k naplnění nejen formálního nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž právé v porušení nebo ohrožení společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Pokud tedy řidič motorového vozidla nerespektuje dopravní značení a překročí nejvyšší povolenou rychlost, neoddiskutovatelně ohrožuje nejen sebe, nýbrž i ostatní účastníky silničního provozu. Přitom právé ochrana ostatních účastníků silničního provozu představuje zmíněný veřejný zájem, kvůli němuž musí být pravidla silničního provozu dodržována. Postupovala-li žalobkyně v rozporu s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnila tím formální znaky skutkové podstaty přestupku ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, za nějž byla postižena, má se za to, že byl naplněn i jeho materiální znak, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by snižovaly nebezpečnost jednání natolik, že by materiální znak nebyl naplněn. V daném případě však správní orgán I. stupně nezjistil existenci rozhodných skutečností, jež by snižovaly nebezpečnost jednání žalobkyně. Mimo to žalobkyně ani nic takového netvrdila. Žalobkyně tak svým jednáním naplnila formální i materiální znaky skutkové podstaty přestupku a tudíž správní orgány nepochybily, pokud žalobkyni uznaly vinnou ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Soud tak námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
16. V další námitce žalobkyně namítala neuvedení formy zavinění ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
17. Zákon o přestupcích konkrétně ustanovení § 77 bylo zákonem č. 204/2015 Sb., s účinností od 1. 10. 2015, pozměněno a doplněno o povinnost správního orgánu nově uvést ve výrokové části i formu zavinění. Předcházející právní úprava uváděla formu zavinění ve výrokové části pouze u přestupků spáchaných úmyslně a za předpokladu, že je tato forma vyžadována. Novou právní úpravou mělo dojít ke sjednocení této uváděné skutečnosti a to tak, že výrok rozhodnutí bude obsahovat jednoznačné vyjádření formy zavinění u všech přestupků, nikoli pouze u přestupků spáchaných úmyslně. Lze tedy dát žalobkyni za pravdu, že v souladu s přijetím zákona č. 204/2015 Sb., musí výroková část obsahovat formu zavinění. Správním orgánem I. stupně bylo rozhodováno dne 21. 7. 2016 neboli po účinnosti novely zákona o přestupcích. Správní orgán I. stupně potažmo žalovaný tak byli vázáni právní úpravou účinnou v době rozhodování, kdy výrok rozhodnutí musel obsahovat nejen popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení, nýbrž i nově formu zavinění. Z přechodných ustanovení ke Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zmíněné novely zákona vyplývá, že všechna řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti zmíněné novely, se dokončí podle zákona o přestupcích ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona avšak u novějších řízení o přestupcích, což byl ostatně i případ žalobkyně se bude postupovat již v souladu s novou právní úpravou. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že v případě uvedeného přestupku se jedná o nedbalostní jednání žalobkyně. S ohledem na výše uvedené tak správní orgány postupovaly v souladu s účinnou právní úpravou, neboť formu zavinění ve výroku rozhodnutí výslovně uvedly.

18. S právě uvedeným pak souvisí i námitka žalobkyně týkající se neuvedení formy zavinění v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jak již bylo uvedeno výše, dle právní úpravy účinné v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně již nebyla přestupkům automaticky přičítána nedbalostní forma zavinění, která nemusela být nikterak zohledňována na rozdíl od přestupků spáchaných úmyslně. Nová právní úprava byla sjednocena a neoddiskutovatelně stanovila správním orgánům povinnost nejen ve výroku rozhodnutí, ale i v jeho odůvodnění uvádět formu zavinění. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo uvedeno, že žalobkyně se dopustila nedbalostního protiprávního jednání, poněvadž dosavadními zkušenostmi mohla a měla vědět jaká je zákonem povolená rychlost jízdy v obci. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak prokazatelně naplňuje zákonem stanovené požadavky, neboť jeho výroková část stejně jako odůvodnění obsahuje formu zavinění. Námitka žalobkyně tak nebyla shledána důvodná.
19. K námitce týkající se neuvedení bodové sankce ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud uvádí následující.
20. Dle ustanovení § 11 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit sankce ve formě napomenutí, pokuty, zákazu činnosti, propadnutí věci a zákazu pobytu.
21. Sankce představuje právní následek přestupku uložený na základě zákona. Zákonem vymezené sankce jsou represivního, výchovného a preventivního charakteru, přičemž každá z nich je neodmyslitelně spjata s osobou odsouzenou. Ukládání sankcí za přestupky a rozhodování o jejich výši se děje ve sféře volného správního uvážení, neboli zvolení některého zákonem umožněného řešení a rozhodnutí ve vymezených hranicích. Zákon taxativně vymezuje jednotlivé druhy sankcí, které lze rozdělit na sankce majetkové (pokuty a propadnutí věci), omezující (zákaz činnosti a pobytu) a morální (napomenutí). Z právě uvedeného vyplývá, že správní orgán nemá povinnost ve výroku rozhodnutí o přestupku uvádět bodový postih, který bude pachateli přestupku odebrán a zaznamenán v evidenci řidičů. Tento názor podpořil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016-39 (dostupný na www.nssoud.cz), když uvedl, že „česká zákonná úprava neukládá správním orgánům ani uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku, ani informovat řidiče o celkovém počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne dvanácti bodů vedoucímu k odebrání řidičského oprávnění.“ S ohledem na právě uvedené tak soud konstatuje, že správní orgán I. stupně nikterak nepochybil, když se ve výroku rozhodnutí nezmínil o bodovém hodnocení žalobce. Námitka žalobkyně tak nebyla shledána důvodnou.
22. Další námitkou žalobkyně zpochybnila výši uložené sankce, neboť žalovaný nepřihlédl k možnosti využití institutu zahlazení.
23. Dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. nebo mimo obec o méně než 30 km/hod.
25. Při ukládání sankce za přestupek byl správní orgán I. stupně povinen řídit se ustanovením § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a zohlednit závažnost spáchaného přestupku, následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán stejně jako samotnou osobu pachatele a pohnutku, jenž jej k tomuto jednání vedla. Výše ukládané sankce je výsledkem správního uvážení, které je přezkoumatelné v otázce vybočení ze zákonem stanovených mezí. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí odůvodnil mírou závažnosti ohrožení veřejného zájmu, pěti záznamy žalobkyně v evidenci řidičů, přičemž tři z nich za překročení nejvyšší povolené rychlosti a preventivní funkcí trestu. Soud je toho názoru, že uložená sankce je adekvátní a odpovídá skutečnostem případu. Žalobkyně jakožto řidič motorového vozidla překročila nejvyšší povolenou rychlost o 13 km/hod. Při řízení motorového vozidla na sebe řidiči berou nemalou odpovědnost nejen za sebe, nýbrž i za chodce a ostatní účastníky silničního provozu. Žalobkyně v daném případě překročila nejvyšší povolenou rychlost na úseku, kde mohlo dojít k ohrožení chodců i jiných účastníků silničního provozu, a to v odpoledních hodinách všedního dne. Svým jednáním tak ohrozila ostatní účastníky silničního provozu, když neuváženě řídila motorové vozidlo.
26. Z výpisu evidence karty řidiče bylo zjištěno, že žalobkyně byla již v minulosti pětkrát trestána za přestupek v souvislosti s řízením motorového vozidla, kdy tři z těchto přestupků byly spáchány v rámci překročení nejvyšší povolené rychlosti. Žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně neměl k trestům z minulosti přihlížet a klást jí je k tíži. Soud s tímto tvrzením žalobkyně nesouhlasí, neboť správnímu orgánu žádné zákonné ustanovení nezakazuje, aby při hodnocení osoby žalobkyně přihlédl k přestupkům jí spáchaným v minulosti, za něž jí byly pravomocně uloženy sankce a na základě těchto okolností vyvodil příslušné závěry, týkající se sklonu opakovaně porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, dostupný na www.nssoud.cz). Správní orgán I. stupně při stanovování výše sankce tak adekvátně reagoval na skutečnost, že žalobkyně opakovaně překročila nejvyšší povolenou rychlost. S ohledem na výše uvedené soud shledal výši sankce přiměřenou a dostatečně zdůvodněnou. Námitka žalobkyně tak není důvodná.
27. K námitce žalobkyně týkající se nedostatečného vypořádání se žalovaného s odvolacími námitkami soud uvádí následující.
28. Žalobkyně v jí podaném odvolání uvedla několik odvolacích důvodů, přičemž žalovaný měl pochybit, když se k některým z nich nikterak nevyjádřil. Soud se po prostudování obou správních rozhodnutí s tvrzením žalobkyně neztotožnil. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně svým jednáním naplnila materiální stránku přestupku ve formě nedbalosti, o čemž svědčí nashromážděné podklady, jejichž výčet je součástí správního spisu. Za takovéto protiprávní jednání byla žalobkyni uložena pokuta. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že není možné vyhovět odvolání žalobkyně, neboť prokazatelně naplnila materiální stránku, když ohrozila bezpečnost ostatních účastníků silničního provozu, a to na základě dokazování provedeného správním orgánem I. stupně a nashromážděných podkladů, jejichž součástí byl i návod k obsluze. K námitkám týkající se bodového hodnocení, formy zavinění a nevypořádání se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s vyjádřením žalobkyně se pak žalovaný rovněž vyjádřil byť i jednou větou nebo odkazem na soudní judikaturu. Správní řízení je považováno za jeden celek. Pokud se tedy správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zabýval odvolacími důvody, které pak žalovaný v napadeném rozhodnutí aproboval, je zcela zřejmé, že žalovaný vycházel z předpokladu naplnění zákonem stanovených požadavků pro písemné znění rozhodnutí a dostatečně prokázaného skutkového stavu, na jehož základě byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku kladeného jí za vinu. Tyto skutečnosti ostatně sám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl. Námitka žalobkyně tak nebyla shledána důvodnou.

29. V další námitce žalobkyně namítala opomenutí a neprovedení jí navrhovaných důkazních prostředků.
30. Ze spisového materiálu je patrné, že správním orgánem I. stupně bylo při prvním ústním jednání, prováděno dokazování, konkrétně bylo čteno oznámení o přestupku, byl čten ověřovací list, byl čten výpis z evidenční karty řidičky, byl čten seznam proškolených policistů pro obsluhu silničního rychloměru, byl zhlédnut záznam o přestupku a prohlédnut videozáznam na CD nosiči. V reakci na toto jednání následně žalobkyně navrhla provedení návrhu k obsluze. Správní orgán I. stupně si proto vyžádal od policejních orgánů návod k obsluze a fotografie z místa měření a spáchání přestupku. Při následném ústním jednání pak bylo vyjádření žalobkyně, vyžádané fotografie, mapa z portálu mapy.cz a návod k obsluze, jakožto nové důkazní prostředky zhodnoceny a přidány mezi podklady sloužící k vydání rozhodnutí. Žalobkyně v jí podaném odvolání požadovala opětovné provedení návodu k obsluze, ohledání místa spáchání přestupku a provedení výsledku zasahujících policistů. Je pravdou, že žalovaný navrhované dokazování neprovedl, nicméně odůvodnění rozhodnutí nepostrádá zdůvodnění takového postupu, což zákon nevylučuje, ba naopak umožňuje. V odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 4 a 5 uvedl, že výsledek zasahujících policistů není s ohledem na dosud zjištěný skutkový stav nezbytně nutný, zvláště pak, když by takového jednání vedlo k pouhým průtahům řízení. Důkazní návrhy nebyly provedeny, nicméně žalovaný jejich neprovedení dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě zdůvodnil. Mimo to soud dodává, že tvrzení žalobkyně o neprovedení důkazů považuje za irelevantní, neboť jejich pouhé zařazení na seznam podkladů k vydání rozhodnutí a jejich hodnocení při ústním jednání automaticky představuje jejich provedení. Námitka žalobkyně tak nebyla soudem shledána důvodnou.
31. Poslední námitkou pak žalobkyně zpochybnila výsledky provedeného měření, poněvadž se domnívala, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze.
32. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 09. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60 (dostupný též na www.nssoud.cz), uvedl, že „s námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: „Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec.“ Krajský soud bez jakékoliv další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o „známost z úřední činnosti“, a označil je za „správné“, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicí přístroj fotografii vůbec

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, k čemuž procesní řády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výsledku znalce či písemného znaleckého posudku). Z dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jejichž skutkový stav byl obdobný nyní řešenému případu, vyplývá, že pokud žalobkyně dostatečně konkrétně zpochybní klíčový důkaz, jímž je záznam z měření rychlosti a navrhne nejen výslech policistů, kteří měření prováděli ale rovněž i doložení potřebných podkladů osvědčujících funkčnost radaru nelze na takovýto návrh nereagovat či ho odbýt. Je proto na místě adekvátně procesně reagovat a žalobkyni přdestřená tvrzení vyvrátit nebo potvrdit. Ve zmiňovaných případech se pak ukázalo stěžejní odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, že při nevhodných podmínkách pro měření není snímek z měření proveden.

33. V právě projednávaném případě žalobkyně navrhla provedení čtení návodu k obsluze, ohledání místa měření a v neposlední řadě výslech zasahujících policistů, neboť se domnívala, že v důsledku špatně zvoleného místa měření v zatáčce a chybně nastaveného úhlu měření mohlo dojít k ovlivnění přesnosti měření, když návod k obsluze takového měření zakazuje. Správní orgán I. stupně reagoval na vzniklý skutkový rozpor a obstaral si nejen návod k obsluze, nýbrž i fotografie z místa měření a spáchání přestupku. Právě z těchto podkladů bylo jednoznačně prokázáno, že měření neprobíhalo v zatáčce a úhel měření byl nastaven správně. Soud konstatuje, že se žalobkyni nepodařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění, jelikož oba správní orgány adekvátně reagovaly na žalobkyni přdestřenou důkazní nouzi, čímž se jim v průběhu dalšího řízení podařilo argumentaci žalobkyně vyvrátit. Závěry správního orgánu I. stupně stejně jako žalovaného mají oporu v nashromážděných podkladech, neboť je zcela zřejmé, na základě čeho dovodily, že místo měření a následně samotné měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze a není tak dán důvod, pro který by bylo nutné provést další dokazování. Z téhož důvodu soud v intencích ust. § 52 s. ř. s. nepřikročil k dokazování, jak navrhovala žalobkyně, aniž by svůj návrh blíže specifikovala. Námitky žalobkyně v tomto směru soud vyhodnotil jako nedůvodné.
34. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a ustanovení § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o přestupcích, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
35. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. července 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.